

Дума матері руської

Микола Устиянович

Ото дитинка! Як день божий красна,
Як лебідь біла, як зірничка ясна;
В синім ей очку небо вечере,
В рум'янім личку цвітка паленіє,
На чолі гладкім ум ся розвиває,
В серцю маленькім світ-утіха грає.

Над дитинкою сидить руська мати,
По сумнім личку, по журбі спізнати.
Сидить, склонившись, як берізка біла,
Над ягідкою й, руки опустила
Та й руську думку стихонька, злегенька,
З щиринькой. груді, з вірного серденька
До сну дитинці так любо, співає,
Мов то весною злегка повіває.

Невісто мила! Печальная мати!
Ой лиши з-руська дитинці співати!
Бо руська думка - сумний хрест на гробі,
А руська мова - сором на подобі,
А руське серце - туга степовая,
А руська доля - сирота німая.

Колись, хто знає, одкине добою
Син твій спросоння, занудить собою,
Занудить світом, залле ся сльозами
І гадку пустить лісами, вітрами:
Бодай-то руської думочки не знати,
Серця не чути, долю переспати!..